

Седемъ дни и седемъ нощи бѣше надъ него Али Керимъ, — даваше му въ опрѣдѣлено врѣме своитѣ лѣкарства, даваше му да пие, опитваше пулса, вслушваше се въ неговото дишане. Старецътъ почти не спѣше, едѣше твърдѣ малко и, цѣль потъналъ въ своята работа, напрѣгваше послѣдни сили, за да спаси живота на човѣка. Али на седмата нощъ не издържѣ: той отпадна съвършено и тукъ, при леглото на болния, се отпустна на възглавницата и тозчасъ заспа дълбокъ сънь.

Въ това врѣме Леила влѣзе въ стаята да погледа болния и се изправи надъ главата му. Тревожнитѣ дни и нощи не минаха и за нея безслѣдно. При отпадналото ѣ лице, голѣмитѣ ѣ очи изглеждаха още по-голѣми и по-дълбоки. Странитѣ ѣ бѣха поблѣдниѣли . . .

Единъ отъ поетитѣ на това врѣме, като оплакваше въ своитѣ стихове болестъта, която порази великия шахъ, се провиква:

Да, листата поблѣдниѣха
на розата на Фарсистана . . .
Но — Ормуздъ, о запази го!
не на вѣки роза вѣхне . . .“

И ето, когато Леила стоеше, изправена надъ главата му, приведена надъ него, шахътъ отеднажъ отвори очи и съвсѣмъ будно погледна наоколо си. Като видѣ милото, скжпо лице, наклонено надъ него, шахътъ съ усилие повдигна глава и ѣ протѣгна ржцѣтѣ си.

— Азъ оживѣхъ, Леила . . . Азъ се върнахъ пакъ при тебе, мила! — Съ слабъ гласъ промълви той.

Леила го пригърна и го цѣлуваше, като му шепнѣше най-нѣжни, мили имена. Нейниятъ гласъ